

LBRIS

We know
books

MONICA MURPHY

**PROMISIUNI
CE TREBUIAU
ȚINUTE**

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Promises We Meant to Keep
Monica Murphy
Copyright © 2022 Monica Murphy
Toate drepturile rezervate.

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Promisiuni ce trebuiau ținute
Monica Murphy

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MURPHY, MONICA.

Promisiuni ce trebuiau ținute / Monica Murphy;
trad. din lb. engleză: Irina Fulger. –
București: Litera, 2025

ISBN 978-630-342-877-2

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

PROLOG

Sylvie

În trecut

– Mami!

Vocea îmi este răgușită, gâtul îmi este iritat și dureros. Mă doare tot corpul și nu mă simt bine în propriul pat, iar păturile sunt așa de grele și țin așa de cald, încât le dau laoparte cu frustrare.

– Sylvie, draga mea. Mama intră grăbită în dormitorul meu, întinzându-se după pătura de la capătul patului și trăgând-o până ce mă acoperă din nou. Ține pătura pe tine! Nu te simți bine și nu vrei să-ți fie și mai rău.

Îmi vine să urlu de frustrare, dar închid ochii, concentrându-mă să respir fără să tușesc. Sunt acasă de câteva zile și sunt tare plictisită.

– Deja sunt răcită.

Îi scapă un oftat.

– Așa este. De aia n-ar trebui să te duci la școală. Mereu ieii vreo boală. Deschid ochii când aud tonul ei ferm: Locul ăla este o hazna plină de microbi. Ai crede că nu-i așa pentru că este cea mai scumpă școală privată din oraș.

– Îmi place la școală.

Mereu mă amenință să îmi ia asta, iar eu mereu plâng și o implor să mă lase la școală. Nu vreau să fac școală de acasă. Doar eu și mami toată ziua. Îmi plac profesorii și prietenii mei, deși n-am mulți. Niciodată nu stau acolo suficient de mult ca să fiu invitată la petreceri în pijamale și la aniversări.

Mereu sunt bolnavă. Nu știu ce este în neregulă cu mine sau de ce merg mereu la doctori. Niciodată nu par să își dea seama ce este în neregulă cu mine.

– Ce oră este? o întreb, dorind să schimb subiectul.

Dacă rămâne fixată pe școală, ar putea să încerce să facă totuși ceva. Cum ar fi să mă retragă complet de la școală.

A mai făcut-o. Este a treia școală la care merg de când am terminat grădinița și sunt doar în clasa a treia. Tati spune că am nevoie de stabilitate, dar când suntem singure, ea mereu îmi spune că el habar n-are despre ce vorbește.

Bănuiesc că o cred.

– Aproape ora nouă. Trebuie să-ți iei medicamentul.

Ridicându-mă în fund în pat, mă strâmb când ea se întoarce ca să ia siropul de tuse de pe noptiera mea. Nu-i suport gustul.

– Trebuie? mă plâng.

– Da. Se întoarce spre mine, turnând siropul dens și de un roșu întunecat în micul pahar, pe care apoi mi-l întinde. Ai grijă să-l bei pe tot!

Fac cum îmi spune, cu o grimasă după ce-l înghit. Siropul de tuse are mereu un gust îngrozitor, dar asta este mai rău decât de obicei. Are un gust metalic și nu înțeleg de ce, iar de fiecare dată când o întreb de ce are gustul ăsta, îmi zice că așa trebuie.

– Ce față cuminte, murmură când îi dau păhărelul gol. Îți mulțumesc că întotdeauna ești așa de înțelegătoare, draga mea.

Îmi aranjez pernele înainte de a mă așeza confortabil în pat, dorindu-mi să pot ieși din camera mea ca să mă uit la televizor. Poate la un film? Dar știu că nu o să mă lase. O să-mi spună că e prea târziu.

Mereu are o scuză.

– Ar trebui să dormi. Sunt sigură că ești epuizată. Mă învește cu pătura până sub bărbie, aplecându-se să mă sărute pe frunte. Mititica mea frumoasă. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, nu?

Nu bag în seamă ce zice pentru că nu-mi place cum mă simt din cauza cuvintelor ei.

– Nu sunt obosită. Toată ziua am dormit.

– Ai nevoie să te odihnești.

– Sunt plictisită. Ai sunat profesoara ca să-mi iei temele?

Vreau să fac ceva. N-am temele pe săptămâna asta și trebuie să lucrez la tabla înmulțirii.

Se îndreaptă, rămânând lângă patul meu.

– Tu, de fapt, nu vrei să faci teme, nu-i așa?

„Teme.“ O spune de parcă este un cuvânt vulgar.

Ridic din umeri.

– Îmi place să învăț.

– Te pot învăța mult mai multe lucruri decât ce înveți la școală.

Lucruri practice, pe care le vei folosi mai târziu în viață. Se așază pe marginea patului, zâmbindu-mi. Noi suntem diferiți, să știi. Familia noastră. Stilul nostru de viață. Nu vei avea niciodată nevoie de unele dintre materiile alea la care înveți.

Mereu spune asta. Că noi suntem diferiți. De parcă am fi mai buni decât restul lumii. Uneori vreau să cred, iar alteori...

Mă simt aiurea pentru că gândesc așa.

– Dar mie îmi place la școală. Îmi plac prietenii mei.

Se încruntă.

– De mami nu-ți place?

– Te iubesc, zic fără ezitare.

Încruntătura îi dispare.

– Atunci ar trebui să vrei să stai acasă tot timpul. Cu mine.

Dar nu vreau. Cum să spun asta fără să-i rănesc sentimentele?

La ușa mea parțial deschisă se aude un ciocănit rapid, speiriindu-ne pe amândouă. Ne întoarcem și îl vedem pe tata stând în ușă, cu fruntea încrêțită de îngrijorare când ni se întălnesc privirile.

– Ești bine, gândăcel Sylvie? mă întrebă cu o voce blândă.

Mama îi răspunde înainte să apuc să o fac eu.

– Nu-i spune așa! Nu este un gândac.

Gura mamei se schimonosește. De parcă este un cuvânt vulgar.

– Sunt bine, îi răspund tatei, luând unicornul de pluș pe care mi l-a dat el acum câțiva ani și strângându-l bine. Este doar o răceală.

Tușesc ca să subliniez ce am zis.

El se încruntă și mai tare și se uită la mami.

– Tușește groaznic.

– Măine-dimineață avem programare la medic, răspunde mama pe un ton rece.

Sunt dezamăgită. Nu vreau să merg la doctor. Mereu mă duc. Este doar o răceală. Nu e mare scofală.

– Mereu o duci la doctor, dar niciodată nu pare să se facă bine. Tati îmi zâmbește rapid, apoi revine cu atenția asupra mamei. De ce crezi că este așa?

– Ce vrei să spui? Că n-ai încredere în mine? Ei încă încearcă să-și dea seama ce este în neregulă cu ea. Vrea să iasă din dormitorul meu. Ne întoarcem, draga mea.

Îi privesc cum pleacă, îi aud cum șoptesc furioși pe hol și, când ridică vocile, închid ochii, lăsându-mi capul pe pernă.

– *De ce nu mă lași să am și eu grijă de ea o dată? Orice faci, nu funcționează.*

– *Cum îndrăznești să spui asta? De parcă este vina mea că e bolnavă. Nu știm care-i problema cu ea! Măcar eu fac ceva și încerc să o ajut.*

– *Vreau să ajut, dar niciodată nu mă lași. Parcă ai vrea să o ții doar pentru tine.*

– *Poate că vreau. Poate că ea este tot ceea ce am. Nu e ca și cum ție îți pasă de ceea ce am eu nevoie sau de ce are ea nevoie.*

Tata tace. Practic, îi simt furia. Și pe a ei.

Mereu sunt furioși când vorbesc despre mine. Când este singură cu mine, ea vorbește despre el. Se plânge de tati și zice că el nu o mai iubește.

Nu-mi place. Nu vreau să aud. Cuvintele ei mă sperie. Uneori...

Ea mă sperie.

CAPITOLUL 1

Sylvie

În urmă cu trei ani

– Alege! șuieră mama, apucându-mă cu asprime de braț și ținându-mă ferm.

Mă învinețește.

Mă smulg din strânsoarea ei, frecând locul unde m-a atins, apoi îmi fixează privirea asupra ei. Ca de obicei, n-are nici un efect.

– Nu. Este imposibil ceea ce-mi ceri.

Își arcuiește o sprânceană delicată. Mama mea este o frumusețe clasică. Conservată modern. Nici un rid, nu că i-ar păsa cuiva. Tata a părăsit-o în urmă cu mulți ani. N-are nici un bărbat în viața ei. Nimic pe care să își concentreze atenția.

Doar pe mine.

– Nimic nu este imposibil, draga mea. Tocmai tu dintre toți ar trebui să știi asta. Uită-te la tine! Ești un miracol în viață.

Furia fierbinte îmi transformă sângele în gheață. Singurul motiv pentru care încă sunt în viață este că mi-am dat seama ce-mi făcea – convingând ani întregi o echipă de doctori că era ceva în neregulă cu mine, când eu, de fapt, nu aveam nimic.

Eram perfect sănătoasă.

Și în tot acest timp ea mă otrăvea cu toxine necunoscute. M-a privat de substanțe esențiale sănătoase. M-a ținut trează ca să nu pot dormi niciodată, făcându-mă să arăt și să mă port tot mai rău.

Jur că îmi amintesc vag cum îmi ținea o pernă peste față în timp ce eu mă chinuiam să respir. Chiar s-a întâmplat asta? Sau este o plăsmuire a imaginației mele hiperactive?

Încă nu sunt sigură.

În ciuda faptului că am confruntat-o de câteva ori, spunându-i direct ce mi-a făcut, ea se preface că acele conversații n-au avut niciodată loc – și eu la fel. În iarna din clasa a noua de la liceu, când aproape că am luat o supradoză cu propria mână comparativ cu ce-mi făcea ea, a oprit, în sfârșit, șaradele. Teatrul.

Dar, de-a lungul vieții mele, a dat o adevărată reprezentație. De-a dreptul demnă de a fi premiată. Mereu mama disperată, îngrijorată, incapabilă să își poată ajuta biata fiică bolnavă. Mi-a luat ceva timp, dar prima dată când am bănuit ce făcea aveam opt ani.

Opt.

Apoi am alungat imediat acel gând pentru că nimeni nu vrea să recunoască vreodată că mama sa i-ar face ceva așa de îngrozitor. Nu puteam să îi înțeleg cruzimea, până când a trebuit să accept, în sfârșit, faptul că mă voia moartă.

Dar de ce? Pentru atenție? Asta era singura explicație pe care o găsisem. Tata o neglija. Fratele meu o evita și sora mea se prefăcea că ea nu exista.

Așa că întreaga ei concentrare diabolică s-a îndreptat spre mine. Viața ei era un haos total, iar singurul lucru pe care-l putea controla eram eu.

Este ironic că am fost cât pe ce să mor din cauza alegerilor mele, nu ale ei. Pe vremea aceea, eram distrusă și mă simțeam abandonată. M-am certat cu cea mai bună prietenă a mea și am distrus acea relație. N-avea sens să continuăm. Întreaga mea viață mi se părea o minciună. Sau așa credeam.

Dar mama încă are planuri pentru mine – să mă trimită la un alt fel de moarte.

– Eu măcar te las să alegi, continuă ea. Are un zâmbet rece și privirea calculată. Așa că dă-i drumul, alege!

Suntem în biroul ei din apartamentul din Manhattan, deși am putea fi oriunde, fiindcă tot am purta lupta asta. Ne confruntăm de când eram mică. Este ca și cum acesta e singurul mod în care știm să comunicăm – sfâșiindu-ne una pe alta.

Fratele meu mai mare, Whit, o respinge fără rezerve, iar ei i se taie suflarea de fiecare dată, ceea ce se întâmplă des. Carolina, sora mea mai mică, s-a dedicat studiului baletului ca să nu trebuiască să aibă de-a face cu modul ei autoritar de a fi. A plecat de acasă la 13 ani și nu s-a întors niciodată.

Asta a fost cu ani în urmă. Mereu mi se pare amuzant că a ales baletul – ținând cont de faptul că este cea mai rigidă și autoritară formă de dans existentă, Carolina tot s-a îndreptat spre balet, în căutarea libertății. Atât de dominantă este mama noastră – când cineva îi permite să fie.

Asta sunt eu. Cea cu probleme cu mama, cea care-i caută constant atenția. Aprobarea. Acceptarea. Deși aproape că m-a omorât, eu tot îmi doresc iubirea ei. Chiar tânjesc după ea.

Spre rușinea mea eternă, sunt singura dintre noi trei pe care mama noastră o poate manipula.

– Deci?

Vocea tăioasă a mamei mă trezește din reverie și clipesc spre ea, confuză pe moment. Dar îmi amintesc totul în câteva secunde.

Decizia mea. Presupusa mea decizie. „Cu care bărbat să mă mărit, mamă? Poate cu domnul aflat în criza vârstei mijlocii? Sau cu domnul-fosilă?”

Nu știu care-i mai rău.

– Lasă-mă până mâine! Mă înalț dreaptă, ridicând bărbia, căutând forță pe interior, dar fără a găsi ceva. Atunci o să-ți dau răspunsul.

– Este periculos să-ți las mai mult timp. Știi și tu asta. Mama își încrucișează brațele la piept, trecând cu privirea peste mine, dezaprobarea ei fiind evidentă. Să nu încerci să fugi de mine, draga mea! Te voi găsi. Mereu o fac.

– Oh, știu. Îi zâmbesc, dar simt că mă forțez, așa că mă opresc. N-am de gând să fug.

LIBRIS

We know

Ce sens are? Are dreptate. Mereu mă găsește.

Nimeni nu mă poate salva acum. Nici măcar băiatul care a jurat că mereu îmi va sări în ajutor.

Mă gândesc la acel băiat și nu-mi pot reține vagul zâmbet ce-mi apare pe buze. Spencer Donato cel dulce și prostuț. Mă tolerează ca nimeni altcineva, ceea ce mă înnebunește. Se pare că tatăl lui are presupuse legături cu mafia – astea sunt zvonurile, oricum –, dar Spence seamănă mai mult cu mama lui dulce și loială din zona central-vestică. Mereu a fost cel pe care m-am putut baza pentru a mă ajuta să uit.

Măcar o vreme.

– Bun. Face câțiva pași, de parcă vrea să iasă din cameră, dar apoi se oprește chiar în fața mea. Știi că doar am grijă de tine, Sylvie. Tu nu poți să ai grijă de tine, nu după toate câte s-au întâmplat. Ai nevoie de cineva care să te ghideze, deci ce opțiune poate fi mai bună decât un bărbat mai în vârstă, mai înțelept ca soț? Ar fi o greșeală să fii cu cineva de vârsta ta.

Nu zic nimic. Am primit deja o moștenire. Când împlinesc 21 de ani, fondul fiduciar devine al meu, fără condiții, ceea ce se va întâmpla în mai puțin de doi ani. Bănuiesc că ea crede că voi irosi până la ultimul dolar – și sunt sute de milioane în acel fond fiduciar.

N-are încredere în mine. Niciodată n-a avut.

Ceea ce ne aduce pe picior de egalitate, pentru că nici eu n-am încredere în ea.

– Cum este ursulețul ăla drăguț al tău, Spencer. Tresar când o aud rostindu-i numele cu voce tare, iar ea vede asta. Normal că vede. Mulți alții ar considera zâmbetul ei ca fiind amabil, dar știu că nu este. Și-a scos arma și m-a rănit, așa cum sperase. Nu ne înțelege lumea, draga mea. Chiar nu o face. Seamănă mai mult cu mama lui naivă.

Sylviei Lancaster nu-i place de nimeni, nu respectă pe nimeni. Se crede deasupra tuturor.

– Familia lui este foarte bogată... încep, încercând să îl apăr, ca întotdeauna, dar ea mă întrerupe.

– Nu ca noi. Nici pe departe. Și apoi, banii familiei lui sunt... pătați. Se cutremură teatral. Este mai bine să întrerupi contactul cu el. Nu crezi? Din câte știm noi, acum lucrează îndeaproape cu tatăl lui.

Nu mă deranjez să răspund. Nu știu ce face. Nu-l întreb. N-am mai vorbit de luni întregi. Pe rețelele de socializare spune că este student la NYU, dar chiar este? Nu știu.

Dacă lucrurile ies cum vrea mama, nu voi ști niciodată.

– Ai nevoie de cineva solid. Realizat. Precum cei pe care i-am ales eu. Amândoi sunt perfecți și, indiferent cu cine te căsătorești, vor avea grijă de tine, chiar și cu... afecțiunile tale.

Afecțiunile mele. Ce modalitate drăguță de a exprima că mi-a făcut creierii praf de când eram copil. Este aceeași chestie pe care mi-o spune de ani întregi. De când m-a dus prima dată la cabinetul doctorului în speranța că avea să își dea seama ce era în neregulă cu mine.

„Totul este în neregulă cu mine“, concluzionasem. „Sunt un dezastru. Cine m-ar vrea?“

După spusele mamei de mai devreme, Earl Wainwright al patrulea a licitat cel mai mult pentru mine, urmat de un domn mult mai în vârstă al cărui nume l-am uitat deja.

Earl are aproape 70 de ani. Divorțat, singur și în căutarea unei fete drăguțe și tinere care să-l însoțească la evenimentele sociale.

Mă vrea pe mine. Și ea m-a oferit pentru o sumă frumoasă. Nu sunt prea sigură pentru cât, dar știu că recent a pierdut niște bani într-o investiție nereușită.

Mă străbate un fior când îmi dau seama că am fost promisă cuiva.

Când inima mea aparține altcuiva. Mereu a fost așa.

Și mereu va fi.

Bat așa de tare la ușă, că mă dor degetele. Alin durerea cu limba, strângând o sticlă rece de șampanie în cealaltă mână, când ușa se deschide brusc.

Spencer stă în ușa, cu surprindere pe chipul lui frumos când mă vede în pragul ușii lui, lingându-mi dosul mâinii.

– Cum ai intrat în clădire?

Oprindu-mă, îl săgetez cu privirea, coborându-mi mâna rănită pe lângă mine.

Nici un „Bună, intră“.

Nici un „Oh, Doamne, mi-a fost așa de dor de tine, Sylvie!“

Nimic de genul ăsta. Vrea doar să știe cum m-am strecurat în clădire.

– I-am făcut o labă portarului.

Trec pe lângă el și intru în apartament, studiind spațiul curat, ordonat și încercând din răspuțeri să nu plâng.

Nu este momentul pentru tristețe. Am o misiune de îndeplinit.

– Nu te bucuri că mă vezi?

Au trecut luni întregi de când ne-am văzut ultima dată, de când s-a săturat de jocurile mele.

Acelea au fost fix cuvintele folosite de el, iar în acel moment au durut. Încă dor, dar sunt disperată să îl văd. Să îl ating.

Să îl mai țin în brațe pentru ultima dată.

Mă întorc cu fața spre Spencer, ridicând sticla de șampanie și dorindu-mi să fi băut deja din ea ca să simt acea efervescentă pe gât. Gâdilându-mi stomacul. Furnicându-mi pielea.

Închide ușa, apoi se apropie lent de mine, emanând îngrijorare prin fiecare por. Îl sorb cu lăcomie, de parcă este ultima dată când o să-l mai văd – și ar putea fi adevărat, din câte știi eu.

Spencer arată incredibil de bine, chiar mai bine acum, când este mai în vârstă și complet maturizat. Ochi căprui, păr negru, decadentă păcătoasă, ca o ciocolată delicioasă. Umeri lați, piept lat și *atât* de înalt, mai ales în comparație cu mine.

Sunt micuță. Un mic spiriduș. Așa mi-a zis o dată, când încă eram la Liceul Lancaster și eu l-am băgat pe furiș în camera mea de cămin ca să-și facă de cap cu mine.

O făceam des în vremea aia. Să ne furișăm. Mi-e dor de asta.

Mi-e dor de el.

Totuși ultima dată când ne-am văzut, eram în oraș. Aici, în apartamentul lui. Am apărut pe neașteptate, cum am obiceiul să o fac, și el a încercat să mă facă să plec. De parcă îl întrerupeam, deși nu era nimeni aici.

De care să știi eu.

Se poate să fi urlat la el. Se poate să îi fi zis că nu mai voiam să-l văd niciodată.

Mint. Tot timpul. El știe asta.

– Credeam că mă urăști.

Are o voce plată în timp ce mă măsoară cu privirea, ceea ce-mi umple corpul de groază.

– Oh, te urăsc, Spencer. N-ar trebui să fiu aici. Este o greșeală că mi-am făcut apariția la ușa ta. Știi asta. Știu asta. Mă opresc, observând scăpărarea de frustrare ce se aprinde în ochii lui, lucru care-mi spune că-i pasă. Măcar un pic. Dar asta nu înseamnă că nu vreau ceva de la tine.

Nu spune nimic în timp ce trec pe lângă el, apucându-l de partea din față a cămășii și trăgând de ea ca să nu aibă de ales și să își plece capul. Gura lui planează peste a mea, plină, coaptă și tentantă precum păcatul. Buzele mele le găsesc pe ale lui și le ciugulesc doar pentru a-l tachina un moment înainte de a mă îndepărta.

– Hai să ne îmbătăm!

– Sylvie...

– Am nevoie să mă îmbăt, Spencer. În seara asta este o ocazie specială.

Vocea îmi este șoptită. Aproape răgușită. Sunt îngrozită că o să mă refuze.

– Care-i ocazia?

Rătăcește cu privirea peste fața mea, de parcă memorează fiecare trăsătură. Imperfecțiunile și cicatricile. Este singurul care mă vede așa cum sunt. Și cu toate astea nu mă respinge. Nici nu încearcă să mă schimbe.

Nu există altcineva ca Spencer Donato.

Nimeni.

LRDIS

We know

– Trebuie să mă îmbăt ca să am curajul să mi-o trag cu tine o dată.

Dau drumul cămășii lui și intru în bucătărie, punând sticla de șampanie pe blat înainte de a începe să deschid fiecare dulap până ce găsesc ceea ce vreau.

Pahare de șampanie.

Nu sunt sigură de unde știam că o să aibă, dar în trecut am petrecut suficient timp în apartamentul familiei lui ca să știu că sunt aprovizionați cu de toate, mai ales când vine vorba de alcool.

Mă urmeză în bucătărie, aprinzând lumina. Arăt spre locul unde am lăsat sticla pe blat.

– O deschizi pentru mine, te rog?

Își suflecă mânecile cămășii bleumarin cu nasturi și se apucă de treabă, scoțând până la urmă dopul din sticlă, pocnetul puternic sperindu-mă. Mă holbez la antebrațele lui puternice în timp ce ia un pahar și toarnă cu grijă șampanie, mi-l dă, apoi își toarnă și lui.

Cu mâna tremurândă, ridic paharul spre el.

– Felicitări!

– Pentru ce?

Vocea lui este joasă. Calmă.

Mă distruge să îi aud întrebarea. Să îi văd expresia.

Zâmbesc și îmi strâng genunchii. Îmi joc rolul în forță. Prefăcându-mă că suntem doar eu și el, când de fapt după noaptea asta nu va mai exista nici un *noi*. Sunt promisă altcuiva, deși eu mereu am fost menită să fiu a lui Spencer.

– Pentru viitor.

Ciocnește paharul cu al meu și bem amândoi, privindu-ne în ochi. El ia o înghițitură în vreme ce eu dau totul pe gât, golind paharul în câteva secunde, apoi punându-l pe blat. Iau sticla, îmi umplu paharul și mă întorc spre Spencer să îi ofer și lui, dar el abia s-a atins de șampania lui.

Ridicând din umeri, umplu prea mult paharul, făcându-l să dea pe dinafară. Râzând, îmi iau paharul, fără să-mi pese că șampania se varsă peste tot. Pe tot blatul. Pe haina mea. Pe gâtul

meu. Pe buzele mele. Beau și beau, înfierbântându-mă cu fiecare înghițitură.

– De ce porți palton, Syl? mă întrebă, smulgându-mi din mână paharul gol înainte ca eu să îmi torn din nou.

Am pierdut numărătoarea paharelor băute, dar știu că nu sunt de ajuns.

– Hei! Mă uit urât la el. Mai vreau.

– Dă-ți paltonul jos! Stai un pic! Avem toată noaptea la dispoziție.

Nu înțelege. Eu nu am toată noaptea. Probabil am maximum câteva ore, înainte să trebuiască să mă întorc acasă. Dumnezeu știe ce face mama după ce m-a lăsat de capul meu – asta a fost prima ei greșală. Am profitat de ocazie ca să evadez, știind că asta era ultima mea șansă. Ultima mea noapte.

Cu Spencer.

– Vrei să-mi dau paltonul jos?

Este din lână neagră groasă, cu guler din blană sintetică și cordon legat strâns în talie, amintindu-le tuturor cât de îngrozitor de slabă sunt.

– Nu ți-e cald?

O sprânceană neagră se ridică în timp ce mă contemplă.

– Stai să vezi!

Îmi desfac cordonul și dau jos paltonul, care aterizează grămadă la picioarele mele.

Dezvăluind că sunt complet goală. O ofrandă adusă singurului bărbat care suportă să mă atingă.

El face ochii mari și îi ridică spre ai mei, fără să își desprindă privirea.

– Sylvie...

Pășesc spre el, petrecându-mi brațele în jurul gâtului lui și atingându-i corpul cu corpul meu gol.

– Trage-mi-o, Spence!

– Ce faci?

Privirea îi rămâne pe fața mea, sprijinindu-și ușor mâinile pe soldurile mele. De parcă îi este teamă să mă atingă.

– Te doresc.

Mă ridic pe vârfuri și îmi lipesc gura de a lui, cu ochii închiși strâns. Îmi răspunde la sărut doar o secundă, apoi își dă capul pe spate. Eu revin pe călcâie, deschid ochii și descopăr că privirea lui este plină de îngrijorare în timp ce mă studiază. Și urâsc asta. Nu vreau să își facă griji. Vreau să mi-o tragă.

– Nu mă privi așa!

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Este prea inteligent. Mereu mă citește.

– Nimic.

Zâmbesc, băgând mâna între noi pentru a o pune pe erecția lui crescândă. Se întărește doar privind-mă.

– Mîntî!

Vocea lui este iritant de calmă și brusc vreau să urlu. Să îmi smulg părul din cap și să întreb de ce viața trebuie să fie așa de al naibii de nedreaptă.

– Jur, ești singurul bărbat pe care-l știu care s-ar îndoi de motivele unei fete goale. Tu nu pricepi? Vreau să consum relația noastră, Spence. Nu te-am tachinat suficient? Îi zâmbesc, membrele mele devenind moi din cauza alcoolului amestecat cu pastilele pe care le-am luat mai devreme. Dar trebuie să fiu atentă. Nu vreau să leșin și să ratez toată distracția. Nici un alt bărbat nu ar face asta. M-ar lua și m-ar duce direct în pat!

– Te cunosc, Syl. Mă îngrijorezi.

– Sunt bine. Îmi dreg vocea. Serios! Sunt bine.

Poate, dacă o spun de suficiente ori, o să încep să cred.

– Bine?

– Da. Stau mai dreaptă, brusc disperată să mai beau niște șampanie. Acum du-mă în pat!

Mă apucă de mână și mă trage și mai aproape de el, buzele lui curbandu-se într-un zâmbet desfrânat în timp ce-mi șoptește:

– Cine zice că vreau să ți-o trag într-un pat?

Clipesc spre el, încercând să ignor impulsul brusc dintre picioarele mele.

– Sunt o tânără virgină. Vrei să... ce? Să mi-o tragi pe un perete? Sau poate chiar aici, în bucătărie? Mă desprind din îmbrățișarea lui și mă ridic pe blatul din bucătărie, simțind marmura rece sub fund. Vino aici! Mă întind spre el, dar nu este suficient de aproape. Hai să probăm înălțimea!

Îmi desfac lent picioarele în timp ce se apropie, lăsându-l să pășească între ele. Își așază mâinile pe interiorul coapselor mele, mângâindu-le ușor, pe pielea mea aprinzându-se mici scântei în urma atingerii lui.

– Tânără virgină, murmură el, vocea lui groasă făcându-mi pielea de găină.

– Tu n-ai nimic virginal, Sylvie.

– Excepție face himenul meu intact. Nu mă pot concentra când mă atinge așa, alunecând înainte și înapoi cu degetele, apropiindu-se tot mai mult de păsărica mea, doar ca apoi să fugă. Știe unde-l vreau și nu-mi dă asta. Doctorul meu tocmai i-a dovedit mamei că sunt virgină în toate felurile.

Ridică pleoapele, ochii lui căprui mistuindu-i pe ai mei.

– Ai cel mai distrus doctor de pe planetă – și mama ta este la fel.

Doamne, adevărul doare!

– Nu este vina lui. El face doar ce-i cere mama, zic încet, înfigându-mi dinții în buza inferioară când degetele lui îmi ating ușor păsărica. Testându-mă. Tachinându-mă. Mă vinde cui dă mai mult.

Degetele lui se opresc din explorare.

– Ce vrei să spui?

Mă întind spre partea din față a cămășii lui și încep să îi deschid lent nasturii, menținând privirea pe ce fac în loc să mă uit în ochii lui când îi răspund:

– Mă logodesc, Spencer. Sunt sigură că se va anunța în curând.

– Cu cine?

– Nu-l cunoști. Este un bancher de investiții. Mult, mult mai în vârstă și atât de monden. Sunt sigură că o să mă învețe multe